

MEZŐ

Vera Blagojević

1. VETÉS

Milyen halál az
mely a holtak
ágyékán járja körül a földet.
Nem is halál az.
Hóka ifjak termékenyülnek tőle.
Kemény tenyér a nászuk
s a nap örökségébe lép.
Érett gyümölcsök.
Arany ez garmadával.
Kalászkok pattogva, gyűlésig hevülten.
Lám: nagy az éhséged, ó be nagy!
Napot temet a rőt kalász.
Már vetik is, bő mozdulattal.
A holt ágyból gyerekek kelnek.
És újra vetik bő mozdulattal
a rezes magot.
Lúgos esővel itasd a holtakat.
Aszályt itass.
A ménes várja
a reggelt, hogy
kilépjen rá
s napra fűjjon.
Hasad a barázda
csontok bújnak elő
a vas előtt megdőlt vázak lerogyott erődök
a történelem esőt sír.
A pusztaság kivajúdik azért
még egy-két magvetőt.

Olyat, ki a csírárt
 önnön vérével serkenti ki.
 S a mélybe ágazik a piros gyökér.
 A nap ha kibukik
 keleten pengő kapával
 utána vághat
 mélyre mélyre.
 Vermet áshat.
 Éjszakát a munkásnak.
 Mert mély a föld.
 Zöld a hajnal
 zöld a térség
 zöld pázsitos bőrét
 a nöstények virrasztják
 ott csecsemőt táplálnak
 a pázsitot harmattal vetették tele
 zöldebb legyen
 a sír
 zöldebb legyen.
 Az ég bő hasú
 a forrás bő emlő
 legyen az álom
 elér édesen
 édes piros nap
 elér.
 Szakad a pányva.
 A szántóvető kit
 fölakasztott a csönd
 most ébredszik
 szabadítja a zizzenő kalász
 a szivárvány feszülő íja
 mit ekéje fényes egére
 lehelt a föld puha szája.
 A légből frissen virág kel
 s a bagoly ijedten befelé riog.
 Vissza az éjszakába, a halálba.
 Ott valahol magukba omlanak
 a tetemek. Helyet csinálnak
 egy kis napnak. De hiába.
 Fönn keserű csattanással
 egy ostor madársereget terel.
 Az a hét szín nyűgös ívét kirúgná
 kirúgná magát egyenesre a szivárvány
 hogy a néma madárraj
 végre énekeljen.
 Az önfeléd boldog televény
 fölriadni sem ér rá
 vékonyán forró paták
 puffognak végig patkóba
 fogott virág.
 A kidőlt táltosokból
 már sarjad is a
 dús búza az édes gabona.
 Lovasa, a legény
 kéklő hegyek derekáig
 ér fel. Mellére

fogja a viharokat
dallal kíséri
a folyamokat akár
a köd egész a delta
soktorkú szájáig.
A csóktól mit hozott
álomba merült a lányka.
Álom a teste, álom a háza.
A fű egyre nő
a fa egyre sír
ne lássa
senki a víz
a lassú elviszi mezét
lengé ruháját
a sötét ház az álmokalyiba
falait már szétvetették
az esték és nappalok.
A barázdát megtölti
mint egy hosszú poharat
a vér
a napnyugta. Bíboros vihar.

2. A R A T Á S

Ma éjjel
rajta hát
nagy fehér világgal
térdeljetelek végig
karomon.
Lányok kik aratni
még nem
arattatok soha
ma éjjel rajta
hogy az érc honnan
bőséget vélték
napon
éjen olvadjon
elétek.
S hogy éltek
hát ki a fényre
mind oda
halljuk magasztos imátok
a nap
nagy aratásán
e dús érett gabonát
a végtelenség elé kell
állítani.
Aztán szikrázó köveken
puha lábbal tovább
hadd lássuk milyen hosszú
a járhatatlanság.
Előre hát
a szomjúsággal szabadon
nyiss új világot

bánatodnak
ha már azt imádod
szép csürhe.
Járd be ezt az
utat.
Aranygöröngyökön.
(Istentől csentem el.)
Van Gogh az isteni
mezőkön fekete madarakkal
mosolygott vissza ránk
nos rajta jártatok be
e teret is.
Kenyérillatig: szendén.
Búzaillatig: csöndben.
Föl az ágaskodó égig
Apokalipszis nyomán
száraz patak medrébe
fehér testetek árán
szirmokat tavaszt lehelve
sárga aranyhasú málhán
halállal tömött muskétát
szorítva szorongatva
mert halál az mely
kezem alá e versbe
zargat téged
és önnön rengetegében
meg nem talál.
Alszik a mező
rajta nem múlik már
az aratás. A pokolból
mindig telik
zsiros talajra.
De az istenektől gyakran hiányzik
az áldás.
Itt ránk dől a nagy emlő
a nap majd szétreped
a sok csengő
rendtől. Kalásztól.
Arannyal csergő
kalangya
toronyba szökken össze.
A termés eddig feküdt
most templomként ágaskodik
a kazal
nem látni
mi van a tetején.
Megtörik rajta a nap
erről éj
amarról nap
és csak az aratatlan madársereg
csap át innen — oda
meg vissza
meg oda újból
s vissza.
Holtak már a tájak.
Egyszerre vége a térnek

épp ott van
ahol volt míg
napot
kicsi korától látni
taláitunk hajnalonként.
Most lám sebesült
előbb elfolyik egy része
aztán püffedten fölvergődik
hogy lássuk
de hangja nincs
tavaszig.

Deák Ferenc fordítása